

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **L. X. K.,** zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Žitná 45, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2002, č. j. OAM-8828/VL-11-P17-2001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2003, č. j. 8 Az 33/2003-25,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2003, č. j. 8 Az 33/2003-25, **se zrušuje.**

II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2002, č. j. OAM-8828/VL-11-P17-2001, **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 7. 6. 2002, č. j. OAM-8828/VL-11-P17-2001, žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně žalovaný rozhodl o tom, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V žalobě (opravném prostředku) ze dne 15. 7. 2002 proti rozhodnutí žalovaného žalobce pouze sdělil, že její odůvodnění podá po prostudování spisu.

V doplnění žaloby ze dne 28. 4. 2003 k výzvě soudu uvedl, že splnil zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu; již ve vlastnoručně psaném prohlášení poukázal na problémy s místní organizací za to, že nešel k volbám, které považuje za nespravedlivé. Byl též zbit a ve vězení. K nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu dodal, že v zemi předků ho čeká vězení. Navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 30. 9. 2003. V odůvodnění se ztotožnil se žalovaným v tom, že o svém věznění se žalobce zmínil až při pohovoru, přičemž v žádosti o udělení azylu i při pohovoru uvedl, že důvodem jeho žádosti je prodloužení povolení k pobytu. Z žalobcových tvrzení nebylo možno vyvodit, že by byl pronásledován pro zastávání politických názorů, popř. pro uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný, který žádost o udělení azylu hodnotil ve světle žalobcova tvrzení o snaze legalizovat si pobyt v ČR, po provedeném řízení usoudil, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, a dále neshledal ani překážku vycestování podle § 91 zákona o azylu a krajský soud mu dal po přezkoumání napadeného rozhodnutí v rámci žalobních bodů svým rozsudkem za pravdu.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též stěžovatel) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Uvedl, že žalovaný hodnotil jeho tvrzení o věznění ve Vietnamu za ryze účelové, nesnažil se však zajistit důkazy např. dožádáním ambasády Vietnamské socialistické republiky prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí, zda došlo ke stíhání stěžovatele a z jakých důvodů.

V doplnění kasační stížnosti k výzvě soudu stěžovatel označil důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že dokonale neovládá úřední jazyk, měl právo na tlumočníka dle čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a § 36 odst. 1 s. ř. s. Veškeré úkony ve věci měly být přeloženy do jeho mateřského jazyka, tedy do vietnamštiny. Zejména mělo být přeloženo napadené rozhodnutí. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce též požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl přímo ve věci samé.

Nejvyšší správní soud posoudil věc takto:

Jak vyplynulo ze soudního spisu, byla předmětná žaloba (opravný prostředek) podána u žalovaného dne 16. 7. 2002, tedy ještě v době, kdy se na věc vztahoval občanský soudní řád (část pátá, hlava třetí o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002). Dne 1. 1. 2003 nabyl účinnosti soudní řád správní. Podle § 129 odst. 2 s. ř. s. se řízení o opravných prostředcích podaných přede dnem účinnosti tohoto zákona dokončí v řízení podle ustanovení části třetí, hlavy druhé, dílu prvního tohoto zákona. Jak řízení podle části páté o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, tak řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., jsou shodně

založena na zásadách koncentrační a dispoziční. V obou případech (tedy jak dle § 249 odst. 2 a § 250l odst. 2 o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, tak dle § 71 odst. 1 s. ř. s.) je nutnou náležitostí žaloby označení napadených výroků rozhodnutí a tvrzení právních či skutkových důvodů nezákonnosti či nicotnosti rozhodnutí, v opačném případě jde o vadu podání, která brání meritornímu přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí. Rozšiřovat rozsah napadení a připojovat další žalobní body lze vždy jen ve lhůtě stanovené zákonem.

Těmto zákonným kritériím však podaná žaloba ani při nejmírnějších požadavcích nevyhovovala, neboť v ní bylo pouze sděleno, že bude odůvodněna po prostudování spisu. Podání stěžovatele tak neobsahovalo žádný žalobní bod a nevymezovalo ani napadené výroky rozhodnutí.

Rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 2. 7. 2002. Podáním ze dne 15. 7. 2002 u žalovaného se stěžovatel domáhal přezkoumání uvedeného rozhodnutí s tím, že odůvodnění podá po prostudování spisu. Vrchnímu soudu v Praze byl opravný prostředek předložen žalovaným dne 29. 11. 2002. S nabytím účinnosti s. ř. s. pak byla věc postoupena Městskému soudu v Praze.

Podle § 32 odst. 2 zákona o azylu, ve znění účinném do 31. 12. 2002, mohl stěžovatel podat opravný prostředek ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Ve spojení s § 250l odst. 2, § 250b odst. 1 a § 250h odst. 1 o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, mohl stěžovatel rozšiřujícím způsobem disponovat s rozsahem napadení správního rozhodnutí a s obsahem žalobních bodů jen v této patnáctidenní lhůtě. Z uvedeného vyplývá, že již v době, kdy byl opravný prostředek prostřednictvím žalovaného doručen Vrchnímu soudu v Praze, lhůta k rozšíření žaloby uplynula. Vzhledem k tomu, že vady návrhu nevymezujícího přezkum tak byly neodstranitelné cestou výzvy k odstranění vad návrhu a zároveň bránily věcnému vyřízení návrhu, byly dány důvody pro odmítnutí opravného prostředku (§ 250p o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002) již u Vrchního soudu v Praze. Nelze vyvodit, že by po 1. 1. 2003 lhůta k odstranění vad žaloby podle § 37 odst. 5, § 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu počala běžet znovu. Nová právní úprava nové lhůty nestanovila; u neskončených věcí, kde již lhůty uplynuly, tak tyto znovu běžet nezačaly.

I městský soud tak po převzetí věci na základě takto koncipované žaloby, kdy tato nebyla v zákonné lhůtě doplněna o označení napadených výroků rozhodnutí a o alespoň jeden žalobní bod, nemohl správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Výzva městského soudu k odstranění vad žaloby byla v dané situaci nadbytečná. Není totiž dána zákonná povinnost soudu v takových případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť - takto široce pojímaná - povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován. K dodatečně uplatňovaným argumentům soud již z uvedených důvodů nemohl přihlížet.

Nejvyšší správní soud proto shledal, že městský soud pochybil, pokud o žalobě věcně rozhodoval a žalobními námitkami se meritorně zabýval (žalobu zamítl), ač bylo namístě návrh pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení odmítnout [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neboť dospěl k závěru, že po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující

žalobní body a označení výroků napadeného rozhodnutí stávají neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení.

Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud současně se zrušením nesprávného rozsudku městského soudu sám podanou žalobu odmítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Protože Nejvyšší správní soud rozhodl současně se zrušením rozsudku krajského soudu i o odmítnutí návrhu (žaloby), rozhodl rovněž o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu